

Ο Ν Ο Υ Μ Α Σ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ -
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ένας λαός υψώνεται ήμα
θαύρη πός δε φοβάται την
αλήθεια—ΨΥΧΑΡΗΣ.

Κάθε γλώσσα έχει τους φυ-
σικούς της κανόνες.
ΒΕΛΑΡΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΣΤ

ΑΘΗΝΑ, ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1908

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΖΗΝΩΝΑ ΑΡΙΘ. 2

ΑΡΙΘΜΟΣ 323

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ Οι καημοί της λιμνοθάλασσας
Γ. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ. Λόγος κι αντίλογος ('Η για-
γιά μας - 'Ο παπούς).

ΜΥΡΙΑΕΛΛΑ. 'Η νεοελληνική φιλολογία Ισαμε
την Έρμηση του 'Ελλ. κράτους. ('Από τή μελέτη του κα.
θηγητή κ. Α. Thumb).

ΑΔΚΑΙΟΣ. Χαρές απόκοσμες.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ. 'Ο Γέταυρος (τέλος).

ΔΥΔΟΣ ΠΟΔΑΒΡΟΣ. Ρωμυλικό προνομιοκρατίσμο
και ένα πρόγραμμα 'Αρμένικο.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ—Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ—Ο,ΤΙ ΘΕ-
ΛΕΤΕ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΚΑΗΜΟΙ

ΤΗΣ ΛΙΜΝΟΘΑΛΑΣΣΑΣ

(19—31 του Δεκέβρη του 1907)

ΑΠΙΕΡΩΜΑ

*Απλά και σιγομίλητα τραγούδια, νάτα. έσένα.
ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ, αποζητάνε,
Της νιόνυφης κιάρας σου ψιθύρις' τα ένα ένα,
στη γλώσσα της τὰ ρέθμισα, της άρεσιās σου νάνου.

Γυρίζω στα χαλάσματα της νιότης μου εκεί κάτω,
της νιότης που τή σκότωσα, που δέν την έχω ζήσει,
ξυπνώ τὸ μάγο 'Αντίλαλο, με τάντιλάλημά του
Χορεύουν Ισκιμοί τὸ συρτό, γλυκὸ κρατῆ μεθύσι.

*Εὐὸ της νιότης σου και νοῦ και χέρια νὰ της δώσης,
νὰ χτίση γερὸ σπίτι.

Μούσα στις Μούσες ἢ 'Αρετή. Καὶ νὰ σφιχταντα-
μώσης
τήν ἄρα του τραγουδιότη με τῆπλο του πολίτη.

(Μά, ποὺς τὸ ξέρει, πὺ πολὺ κι ἀπάνου κι ἀπὸ
τάστρα,
κι ἀπὸ της Τέχνης τὴν κορφή κι ἀπ' της 'Ιδέας τὸ
βάθος,
μὴν εἶναι ἢ θείανᾶ ἢ φωτιά, και ἢ πλάστρα και ἢ
χαλάστρα,
πὺ ἀπάνου κι ἀπ' τὴν 'Αρετή, τέλος και ἀρχή' τὸ
(ΙΑΘΟΣ.)

Ι

Η ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΚΑΡΔΙΑ

*'Η Φαντασία μᾶς πάει ἄλλου, στα τάρταρα και
σᾶστρα,
κ' εἶναι πλανεύτρα μάγισσα και ξένη ξελογιάστρα

μόνη δική μας ἢ Καρδιά ζωὲς κι ἀγάπες δένει
με τὲς ποτιρίδες ἄσφαλτα' και σὰ νὰ μὴν πεθαίνη

Κορφές, βυθοί, σᾶς γύρευα τὴν ὄρυκτὴ Ἐδρυδίτη'
τί πόθος τὴν μέσα μου πρωτόγονος και βόγγει ;
— Νὰ εἶμουν, ξυπνώντας ρυθμικά, ψαρὸς με τὸ
σταλίκι,
τὰ κοιμισμένα σου νερά, καημένο Μισολόγγι!

2

ΤΑ ΚΑΛΩΒΙΑ ΤΟΥ ΒΛΑΧΟΥ

Τὰ καλώβια τοῦ βλάχου στὸ Μισόκαμπο
μᾶς καρτεράνε, σύντροφε, σὸν πρᾶτα,
πᾶμε νὰ φᾶμε τὸ χλωρὸ τυρὶ
και νὰ γευτοῦμε τὴ σκληρὴ μομπότια.

Πᾶμε, τὸ γάλα νὰ τὸ πιούμε ἄγνὸ,
κι ἀπὸ ὄροσιᾶ κι ἀπὸ χαρὰ χορτάτοι,
νὰ νοιώσουμε ξανά μὴ πείνα ἀχόρταγη
στὸ πλάι σου, βλαχοπούλα ἐσὸ γιομάτη.

3

ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Στὸ λόγεσμα, της θάλασσας και τοῦρανοῦ κοράλλι,
της λίμνης μάτια, τρεμουλά της νύχτας πυροφάνια,
κ' ἐσὸ, φωνιᾶ τοῦ λιποτυροῦ, μαϊστράλι,
στὲς κόρτες χλωροκρέμαστα μαγιάντικα σιτφάνια,

γλάροι, πρυάγια τοῦ βραδιοῦ και της ἀγῆς γαίτες,
ἡμερα σπικωμένα περιστέρια,
γυρνᾶ, καημοί μου ἀγγεριοί, καημοί μου ἀποσπε-
[ρίτες,

*'Ισκιος γυρνᾶ και πρὸς ἐσᾶς τᾶσαρκ' ἀπλώνω χέρια!

4

Ἡ ΨΑΡΟΠΟΥΔΑ

Στρογγυλοφέγγαρη ψαροπούλα,
ποιὰ ροδοσάρκα σὸν τὴ δική σου,
σὸν τὴν τρεμουλά σου ποιὰ τρεμουλά ;
Πῶς τὸ λαχτάρισα τὸ κορμί σου!

Φλογοσιφάνωτη, ἀνεμοπόδα,
στοὺς μύλους ἔτρεχες και σταλόνιο,
τᾶπρὸν ἐσ' ἤσοιν ὄλα τὰ ρόδα,
κι ὄλα της νιότης τὰ καταφρόνια.

Τὴ θεία φωτιά μου τὴ δρασκελοῦσες,
στὲς βάρκες ἔπραχες και σὸ φῶνια,
τὰ πάντα σκίζοντας τὰ περνοῦσες,
σὸν τᾶφροπέλαο τὰ νέα καίτια.

Νύχτα και μέρα σ' ἀποζητοῦσα,
τὸ πέρασμά σου ὄραμα και θᾶμα

ρούσα, τὸν ἀκαρδῶν ἀνεροῦσα,
μ' ἔκανες βρύση, κ' ἔρρεε τὸ κλάμα.

Μὰ νά ! σοῦ φέρνει μοῖρα ἐκδικήτρα
τὸν ἄντρα ἐμπρός σου τὸν κυβερνήτη'
τοῦ τρανοῦ πόθου τυφλὴ ἀπαρνήτρα,
γέρνα δουλεύτρα σᾶχαρο σᾶτι!

5

ΣΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ

Στὸ περιβόλι πρὸς τὸ κάστρο
βαριά κοιμᾶστε, παλληκάρια,
σβυστὲς οἱ ἐντάφιες οἱ κονητῆες,
χορταριασμένα τὰ λιθάρια.

*'Ο πλάτανος μαυροσαλεύει
στὸ πλάι τοῦ γέρου τοῦ κουρμᾶ'
στὴ ροδοπερσοῦπη σαφνοῦλα
τί λές, μακρομαλλοῦσα ἱτιά ;

Τὸ περιβόλι τὸ γιομίζει
ἀργὰ ἀπ' της Πάτρως τὸ βουνὸ
στὰ μισοσῦρανα ἠρωμένο
τὸ φέγγος τὸ νυχτερινὸ.

Μὲ τᾶθλα φωτοδάχτυλά του
τὸ φέγγος τὸ νυχτερινὸ
σειώντας ξυπνᾶ τὰ παλληκάρια !
— Ποὺς εἶσαι;—'Ο Μάρκος εἶμ' ἐγὼ!—

—Κ' ἐγὼ εἶμ' ὁ Κίτσος!— Νά και ὁ Γρίβας
μ' ἐσέ, λεβέντη Διοκαϊᾶ'
Μισολογγίτες και Σουλιωῖτες,
και τοῦ Μανρῆ ἢ κορμωστασιά.

Σὸν ἄτι ἀτιάζεται ὁ Κοκκίνης,
τοῦ λαγουμοῦ μαστορεπιτής.
— Χρῆσανθε, πᾶς γιὰ τὸ μπουρλότο ;—
— Γιὰ τὰ γιουρούσια εἶσασ' ἐσᾶς ;

Κ' ἐσέ, παλιό, παρατημένο
κανόνι, σὰ νὰ καρτεράς
τοῦ κανονιέρη σου τὴ φλόγα.—
— Φωτιά ! φωτιά της λιποτυροῦς!

—'Ομως ἀπόμερα και μόνος,
φεγγυροστάλαχτος, τρανός,
ἀπὸ 'να θεῖο ἀστροπελέμι
ξηλόφτογο σημαδευτός,

Μπάθρον ἐσὸν μεταγνωμένο,
τὸ νοῦ ἀκατάδεχτο κρατῆς,